

BOJEVNIK

Po bratovsko iskreno!

Naročniki!

**Močnejša od nasilja in krivic je
ljudska misel, posebno takrat,
kadar stremljemo
za pravico in
svobodo!**

Vprašanje kruha, vprašanje življenja stopa vedno odločnejše na plan in kaže na krivce obupnih razmer, kaže pa tudi na nova pota, ki vodijo v rešitev.

Slovenci smo šli v to državo prostovoljno, šli smo vanjo, da v bratski zajednici s Hrvati in Srbi dobimo največje možnosti svobodnega narodnega razvoja. Tudi danes še, smo prepričani, da je jamstvo naše svobode in napredka v tej zajednici, toda v resnici, poštenj in iskreni zajednici svobodnih narodov. Zato povemo prav odločno vsem, da se v tej zajednici ne bomo dali opljačkati, da bomo branili svoje pravice do skrajnosti, da si bomo izbojevali jamstva za enakopravnost, samostojnost in svoboden razvoj, če tudi bi imeli položiti še težke žrtve na oltar te svobode, enakopravnosti in samostojnosti. Mi vidimo, le v pravičini in vse želje narodov upoštevajoči ureditvi države jamstvo za njeno bodočnost in obstoj ter za njeno naravno razširjenje na vse južne Slované. Mi se zavedamo, da so najhujši in najnevarnejši sovražniki državne zajednice in moči nezadovoljni državljani, pa moramo tudi v interesu države v boj proti tistim, ki se nesramno igrajo z ljudstvom in onemogočajo ureditev po volji in zahtevi ljudstva, ker si hočejo ohraniti neomejeno oblast in masna korita. Toda ta igra je nevarna in lahko upropasti tudi državo. Kot dobri patrioti gremo zato brezobzirno v boj proti tem sovražnikom države in njih pomočnikom. Tudi slovensko ljudstvo vstaja v boj za svoje pravice in za svojo bodočnost.

Stane Vidmar.

**Tri najvišje vrednote: slovenstvo,
socialna misel, ideja svobode**

Današnji številki smo priložili položnice in prosimo, da nam vsi tisti naročniki, ki naročnine še niso poravnali, po možnosti takoj z obratno pošto nakažejo naročnino.

Naročniki, ki prejemajo list od meseca junija t. l. dalje, so dolžni nakažati 20 Din, oni, ki so ga naročili v mesecih september in oktober, pa 10 Din, s čimer imajo plačan list do Novega leta.

Oni naročniki, ki so svoječasno, tedaj še pred preosnovanjem mesečnika »Bojevnika« v tednik »Bojevnika«, plačali mesečnik, doplačajo še 15 Din, tisti, ki tudi mesečnika še niso plačali, pa 25 Din.

Vedno bolj naraščajoče število na-

ročnikov povzroča tudi vedno večje tiskarske stroške. Zato smo prisiljeni, apelirati na Vas, naročniki, da čimprej poravnate naročnino! Ne pozabite, da je naš list izključno navezan nanjo!

Mi želimo list še vsestransko izpolniti. Dokler pa imamo naročnike, ki svojih obvez ne izpolnijo, je nam to docela onemogočeno.

Hkrati Vas prosimo, da poskrbite, da bodo v vseh javnih lokalih imeli naš list! Kjer je mogoče, organizirajte tudi prodajo našega lista!

Prebranih števil ne zavrzite, temveč jih dajte naprej svojim prijateljem in znancem!

UREDNIŠTVO IN UPRAVNIŠTVO
»BOJEVNIKA« V LJUBLJANI.

Ob 70 letnici dr. Jan. Ev. Kreka

Dr. Krekovo delo za slovensko delavno ljudstvo

Ob 70letnici rojstva nepozabnega očeta slovenskega krščanskega socializma, je primerno in zaradi današnje socialno-politične razrvanosti tudi potrebno, da si pokličemo ponovno v spomin ona krščanska socialna načela in nauke, ki nam jih je tako jasno in umljivo podal in tudi praktično uvedel naš oče pok. dr. Krek.

Predvsem moramo poudariti, da je dr. Krek izmed vseh drugih najrazličnejših sociologov in politikov prvi — in dosedaj še vedno edini — sociolog, ki je uvidel, da vsa teža socialnega vprašanja leži v tem, kako obvarovati kmetijski stan propadanja in zagotoviti delavstvu dovolj zaslužka. Komur se to posreči, bo rešil socialno vprašanje. Kajti jasno je: če kmet ne bi propadal in če bi delavstvo imelo dovolj zaslužka, bi tudi obrt, industrija in trgovina, sploh vse panoge narodnega gospodarstva uspevale. Vsak lahko vidi, da je splošno blagostanje v družbi odvisno v največji meri od tega, da kmet in delavec dobro izhajata. Treba je torej iskati pota in sredstva, da se to doseže.

Najrazličnejši moške so to že poskusili na razne načine in tudi danes poskušajo. Pri vseh, kolikor nam jih je dosedaj znanih, pa opažamo več ali manj, rekli bi — pristranosti; namreč v toliko, da so se nekateri ozirali bolj na kmete, drugi pa bolj na delavce. Celotno med katoliškimi sociologi in politikami se tu pa tam to opaža.

Edini sociolog, ki je še najbolj pametno in praktično skušal rešiti socialno vprašanje, je bil po našem mnenju pokojni naš oče dr. Jan. Ev. Krek. Od drugih se je razlikoval v tem, da je pojmoval kmeta in delavca kakor nekako absolutno nedeljivo enoto. To nam menda dovolj jasno dokazuje dejstvo, da je spisal svoje prvo sociološko delo, ki je bilo namenjeno našemu delavstvu, zgodovino o propadanju kmetijskega stanu. To so bile znamenite: »Črne bukve kmetijskega stanu.«

V propadanju kmetijskega stanu je videl pok. dr. Krek pravi vzrok socialnega vprašanja. Spoznal je, da delavci niso nič drugega kakor obubožani kmetje in tlačani, kar so tudi v resnici.

To zavest je hotel v delavcih tudi najprej zbuditi. Zato je tudi podal našemu slovenskemu delavstvu najprej v roko knjigo, iz katere je takorekoč moral vsakdo spoznati, da današnje delavstvo ni nihče drugi kakor obubožan kmetijski stan.

V tem pojmovanju socialnega vprašanja dr. Kreka in v tem njegovem prizadevanju zbuditi zavest, da delavstvo ni nič drugega kakor obubožan kmetijski

stan, se najlepše in najjasnejše vidi vsa veličina in modrost njegovega duha. — S tem je socialno vprašanje tako pojasnil in poenostavil, da ga lahko pravilno in zadostno ne samo pojmuje, ampak tudi samostojno praktično rešuje vsak tudi najbolj preprost človek, ako ima le količkaj dobre volje.

To dejstvo, da sta delavski in kmetijski stan glede na socialno vprašanje kot nekaka absolutno nedeljiva enota, je povsem jasno in umljivo za vsakega, če količkaj resno misli in razmotriva o socialnem vprašanju.

Saj je jasno, da se kapitalizem popolnoma neovirano uveljavlja v pogubo celotne družbe, ako se mu posreči obvladati in izkoristiti tudi samo en stan, — kmeta ali delavca. Dejanske razmere in skušnja nas uči in nam dovolj jasno dokazuje to dejstvo.

Istotako nam mora biti na temelju dejanskih razmer in gospodarskega razvoja v družbi jasno, da kmet in delavec po svojem značaju in namenu, katerega ustvarjajo vsakokratne potrebe v družbi, tvorita vsak zase svoj poseben stan, ki sta po svojih gospodarskih in ekstenzijskih prilikah tako drug na drugega navezana, da se socialno vprašanje samo enega teh dveh stanov sploh ne da rešiti, ker vpliva propast tudi samo enega teh dveh stanov v nujno silo gospodarskih naravnih prilik na neizogibno propast tudi drugega.

Tako vidimo, da sta kmet in delavec po svojem naravnem poklicu res dva različna stanova, ki pa sta glede na socialno vprašanje nekaka absolutno nedeljiva enota.

Tega se mora vsak kmet in vsak delavec dobro zavedati. Kajti, edino od te zavesti je odvisno skupno, tako umsko kakor stanovsko gospodarsko prizadevanje in uspešni napredek v boju proti sedanji kapitalistični in komunistični nemoralni, ki ni nič drugega kakor praktično uveljavljanje liberalizma in brezverstva.

Zato je skoraj neumljivo, da se krščanski socializem dr. Kreka ne more razviti in razmahniti med našim kmetiskim in delavskim ljudstvom, ko mu je dr. Krek vendar tako jasno pokazal prežalostno zgodovino o propadanju kmetijskega stanu, iz katerega je nastal brezposelni delavec — suženj, ki se je moral — in se mora — brezpogojno, za vsako ceno prodajati brezvestnemu kapitalizmu, obenem mu pa tudi pokazal pot rešitve.

Da bi delavce in kmete opozoril na pravi vzrok njihove revščine in jih usmeril v svojem prizadevanju za zboljšanje njihovega stanja, je začel dr. Krek obenem ustanavljati kmetijske denarne

in gospodarske organizacije med kmeti, ter strokovne in konsumne organizacije med delavci.

Na ta način je hotel na eni strani zboljšati gospodarsko stanje propadajočega kmetijskega stanu, na drugi strani pa dvigniti delavstvo do primerne moči in vpliva v politiki in gospodarstvu. Poleg tega pa kmeta in delavca obvarovati pred oderuškim izkoriščanjem v trgovini.

Takrat sta naš kmet in delavec zamislil dr. Kreka dobro razumela. Naši kmetje in delavci so ustanavljali posojilnice in hranilnice, najrazličnejše gospodarske, produktivne in konsumne zadruge.

Predvsem pa so se mladi možje in fantje, žene in dekleta začeli zanimati za izobrazbo, čitanje knjig, knjižice in časopisov, ki so obravnavali takratna dnevna vprašanja.

Uspeh tega pokreta je bila čimdalje večja politična in gospodarska sposobnost našega podeželskega ljudstva, ki je končno tudi doseglo popolno zmago nad takratnim kapitalističnim in političnim tiranstvom. Naši oderuhi in kapitalistični mogotci so izgubili svoj vpliv.

Tako je bilo takrat, ko je naše kmetško in delavsko ljudstvo sprejelo dr. Kreka z vso svojo voljo in z vso dušo. V dr. Kreku je videlo ljudstvo duhovnika, politika in narodnega gospodarja. Kmet in delavec sta kar tekmovala, vsak v svojem stanu in po svojih prilikah, da čim popolnejše uveljavita in preizkusita dr. Krekove zamisli in nakuje...

Kaj pa danes? — Ali ni propadanje kmetijskega stanu in beda delavstva še tisočkrat hujša, kakor ob času dr. Kreka?

Ali niso vse njegove zamisli, njegovi nauki in vse njegove organizacije še ravnotako uspešno sredstvo za rešitev iz sedanje splošne gospodarske in moralne krize?

Ali ni tudi danes zasebna in združna samopomoč na temelju zasebne lastnine in osebne svobode, za kmeta in delavca še najzanesljivejša in najlažje dosežena rešitev?

Kmeti in delavski možje in fantje! Premislite to in skušajte ob 70 letnici rojstva dr. Jan. Ev. Kreka zopet na novo oživiti njegov duh, ki naj nas vse vodi po poti pravega pojmovanja o socialnem vprašanju k rešitvi iz sedanje krize, ki je edinole v gospodarski samosvojitvi in stanovski vzajemnosti kmeta in delavstva.

Proslavimo 70letnico rojstva dr. Kreka s tem, da se v smislu in cilju dr. Krekovih idej in naukov ustvari: enotna slovenska fronta vsega kmetijskega in delavskega ljudstva v boju za socialno pravičnost, demokracijo, svobodo in gospodarsko osamosvojitve kmeta in delavstva, na temelju zasebne lastnine, pridobljene po zasebni in združni samopomoči s poštenim in smotrnim delom, naprednim gospodarstvom, razumnim varčevanjem in socialno pravično zakonodajo.

Franc Beltram, Sevnica.

Porazne ugotovitve

**Povsod naj bi
utripalo isto
slovensko srce,
vse Slovence
naj bi družila
ista slovenska
misel,
razlegala naj
bi se ista
slovenska
pesem.**

Kam plovemo?

Koncem preteklega meseca sta borovali v Celju ljubljanska in mariborska tujsko-prometna zveza. Iz resolucije, sprejete na zborovanju, je razvidna vsa strahota razmer v Sloveniji. Tu mislimo predvsem na železnice, pošte, cestne zveze in pa,

kar je v zadnjih letih predvsem važno, finansiranje tujskega prometa. Koliko težav zavlačevanj, šikan, polževskih poslovanj in pogajanj je bilo potrebno da se je slabo rešilo vprašanje, kako bodo tuji plačevali bivanje pri nas! Kakor rečeno, je bilo

vprašanje rešeno zanič in to šele na — koncu sezone! Zbogom tujei! Lahko si mislimo, da bo tujec, ki je ostal ne po svoji krivdi brez sredstev v državi na oddihu, šel drugo leto rajši drugam, pa še prijatelje bo opozoril na to. Tako znamo delati propagando pri nas!

O železnicah smo v našem listu ponovno govorili. Upravičeno lahko trdimo, da železnice v Sloveniji zadnjih trideset let niso popolnoma nič napredovale — rajši nasprotno! Brzina vlakov, dalje udobnost potovanja je ostala skoraj popolnoma neizpremenjena. Vagoni, ki tečeje po naših železnicah, so večinoma vsi na koncu svoje službene dobe. Samo izborni kвалiteti predvojnih del se je zahvaliti, da sploh še teko. Toda kaj bo, ko bodo pričeli razpadati? Ali bodo naše železnice zmogle vse nenkrat izpopolniti? Vsi se spominjamo, kakšne so bile proge pred nedavnim časom in šele ko je železnica utrpela milijonsko škodo pri nesreči na Otočah, je centrala pomislila, da je treba včasih vendarle nekaj denarja investirati tudi v Slovenijo. Kaj se je ukrenilo za pospešitev prometa? Že tri leta kupujejo železnice motorne vagonne in šele sedaj prevzema komisija na Danskem šest motornih voz za vso državo! Bajе dobi celo Slovenija 1 voz.

Vzporedno z železnicami je danes ne manj, če ne bolj, važno vprašanje dobrih in modernih cestnih zvez. Kako tragična je zgodovina vseh v vodo padlih cestnih projektov v Sloveniji! Sicer skoraj vsak dan čitamo v kakem dnevniku, da bo v najkrajšem času razpisana licitacija nove ceste Ljubljana-Kranj, toda bliža se že leto, odkar se o tem govori in piše in vsi vidimo — kam pes taco molit! Sredstva, ki so bila »pripravljena« za to cesto in še nekatere druge (!) so se porabila drugod! Tudi rešitev cestnega vprašanja! Zbogom trošarine, takse, prenočnine itd.!

Gotovo najbolj nazadovala je pa pri nas v Sloveniji prevažna pošta, brzjav in telefon. Tu smo stopili krepko za par desetletij nazaj. Cel kup državnih pošt je bilo tekom se-

demnajstih let svobode pretvorjenih v pogodbene. Zaradi kroničnega pomanjkanja osebja trpi nezaslišano poštna dostava, ne samo v mestih, predvsem na deželi. Poštni avtobusni promet, ki je edino v Sloveniji odlično organiziran in aktiven, je od centrale sistematično zatiran. Osebe in šoferji se z občudovanja vrednim junaštvom mučijo s prastarimi avtomobili, ki spadajo že v tehnični muzej. Novih avtobusnih linij ne ustanavljajo, ker ni vozil, dasi vidimo v Belgradu nešteto najnovejših tipov poštних avtomobilov.

Stanje telefonov in brzjavov je vse preje kakor odlično. Žice na linijah so železne, rujava, drogovi so trhlji, stari po 40 do 50 let. Pri prvem snegu leži vse na tleh in to čutijo predvsem telefonski naročniki, ne samo v mestih, temveč tudi na deželi. Telefonske centrale so vse prenapolnjene. Dobiči telefon pomeni biti rojen pod srečno zvezdo- Javne telefonske govorilnice (glej samo one na glavni pošti v Ljubljani, iz katerih slišiš lahko vsako besedo, so škandalozne. Kje je vzrok vsemu temu zlu? V centralizaciji! Poštna direkcija, ki je pred leti imela svoj lasten budžet, tega budžeta nima več, temveč ponižno čaka kaj ji bodo dali. In da ji malo dajo, to je jasno! Uprava je tako centralizirana, da je obstoj direkcij sploh vprašljiv! Da to ni napredek je popolnoma jasno!

To so najglavnejše ustanove, ki v prvi vrsti pospešujejo tujski promet. Kako važnost pripisujejo v drugih tujsko prometnih državah posebej tem trem faktorjem, železnici, pošti in cestam, saj so oni najboljše propagandno sredstvo! Poglejmo Švico, Avstrijo, Italijo itd.! Država se mora pač zavedati, da sredstva, ki jih da za prometne ustanove niso proči vržen denar, ampak da se v najkrajšem času odlično obrestujejo. Ko bodo ti trije faktorji vsaj malo spopolnjeni in prilagodeeni sodobnim razmeram, potem šele naj se prične z velikopotezno propagando v inozemstvu, da ne bodo tujei razočarani. Predvsem pa je celo stvar decentralizirati, kajti naše razmere poznamo Slovenci sami pač najbolje!

Vsega uvaževanja vreden dopis z dežele:

Križev pot naših revnih deklet

Slovenska dekleta si že od nekdaj iščejo kruha po večjih mestih in so se zlasti po prevratu zatekle v Zagreb in Belgrad ter v razne kraje na jugu naše države. Usoda teh naših deklet pa je naša moralna in narodna zadeva, ker se pogosto dogaja, da se naša dekleta izgubljajo na krivih potih in da se jim marsikje dogajajo velike krivice. Najdejo se ljudje, ki trdijo, da Slovenke zato tako rade beže od doma, ker so prelene, da bi obdelovale trdo domačo grudo in je prav zato njihov padec v moralno življenje lahko razumljiv. Drugi zopet pravijo, da jih žene po svetu njihov veseli temperament, in da v svoji otroški naivnosti iščejo — neznanе sreče. Tretji pa lakonično izjavljajo, da jih silijo z doma v svet lakota, beda, pomanjkanje...

Veliko krivico delajo našemu narodu vsi, kakor tudi njegovi časti, ki tako slabo mislijo in sodijo o naših slovenskih dekletih. Pač ne poznajo naših razmer in tudi ne vedo, da žene naša poštna in pridna slovenska dekleta v svet le nadvse kruti socialni kmečki red, ki je pri nas še danes tak, da težko kaznuje vse, ki niso pri hiši prvorojenci in prvorojenke. Prvi sin ali hči dobi navadno grunt in hišo, ostali pa odpravnino in culico, če nimajo slučajno te sreče, da se še pravočasno poženijo, oziroma pomože. In tako gredo uboga slovenska dekleta v svet, kjer si služijo večinoma kot služkinje, kuharice, natakarike in pestunje svoj košček trdega vsakdanjega kruha. Naša dekleta najdemo v omenjenih težkih in trpljenja polnih poklicih zlasti v Zagrebu in Belgradu, pa tudi še nižje na jugu.

Vzrok, da se naša dekleta ne vračajo več pod rodni krov, je pa tudi še ta, da jih pade precejšnje število v nesrečo. Znano je, da si dekle, ki jo tujina

»osreči« z nezakonskim otrokom, ne upa več priti domov, oziroma ne sme več priti domov; doživlja in trpi najtežje duševne in telesne muke, ali se pa prodaja na ulicah za vsako ceno. Pogosto se tudi dogaja, da ostane tudi najpoštenejše dekle na cesti brez službe, izpostavljena na milost in nemilost velemestnim pohotnežem, izpriencem in okužencem. Bridka je usoda mnogih slovenskih deklet in grenak je skromni košček kruha, ki jim ga reže današnje življenje!

Dogajajo se pa tudi primeri, da prihajajo taka dekleta v roke trgovcev z »belim blagom«, ki jih prodajajo vse dotlej, dokler so le še količkaj zmogljive služiti na ta način sramotno bogastvo svojem gospodarju. Takim dekletom ostaja končno le še nezakonsko dete, bolno telo in obupana duša kot edini nadomestek za izgubljeno srečo, otroško naivnost, poštenost in kipeče zdravje. O takih pustolovščinah in žaloigrah bi se dali pisati neizmerni romani brez konca in kraja... Pa ne le v moralnem, temveč tudi v materialnem pogledu naša dekleta nesramno izrabljajo in ponižujejo. Še danes se najdejo gospodarji in gospodinje, ki plačujejo svoje »bele sužnje« skrajno nizko in jim ne dajejo niti zadostne hrane. Le redki so taki, ki imajo tudi za svojega posla srce in usmiljenje. Dokler je dekle mlado in še kolikor toliko prikupljive zunanosti še nekako dobi službo; ko se pa postara, nima zanjo svet nobenega kotička več. In prav tam je treba iskati tudi vzroke, da naša izmučena in razočarana dekleta tako pogosto in v tako visokem številu beže iz življenja, da skačejo v vodo, da se mečejo pod vlak in da pijejo strup...

Nič boljše se pa ne godi tudi onim našim dekletom, ki si po raznih tovarnah s trdim delom od ranega jutra do

pozne noči ustvarjajo najskromnejše življenjske pogoje. Za smešno »napitnino« delajo tujemu kapitalu — **tlako**. Res je naravnost uganka, kako se vendar te reve morejo preživljati s plačico, ki bi zadoščala komaj za krmo gospoškega — **kanarčka**. **Prostitucija in cela vrsta zločinov gre na rovaš teh razmer**. Ali se je mar čuditi dekletu, ki je mlado in v katerem življenje kar kipi, če se izgubi na cesto v nagonski želji, da se lahko vsaj dostojno in čedno obleče?! Ali pa se je mar čuditi, da je naša kriminalna kronika prepolna primerov, ki niso našemu slovenskemu narodu niti najmanj v čast in ponos?!

Kako kruto in nesramno se v nekaterih tovarnah postopa z našimi delavskimi in kmečkimi dekleti ni mogoče opisati in vpijejo te krivice do neba, vpijejo po maščevanju! Mimo vseh šikan, ki jih morajo prestajati naše delavke, so izpostavljene še **vsestranskemu izrabljanju po tujih, importiranih in »nenadomestljivih« mojihstrijh**, katerih pohota kot posledica presitosti in sirove germanske in romanske narave, meji že na sadizem. Če se pa drzne kako pošteno in odločno dekle takemu nasilnežu in brezvestnežu upreti in primeru odkloniti njegovo »ljubeznivo« po-

Slavnost v Judenburgu

Kakor poročata graška »Tagespost« in »Volksblatt« — prva pod naslovom »Skupno avstrijsko in jugoslovansko počaščenje junakov« — se je ob slavnostnem odkritju spominske kapele, posvečene padlim vojakom bivšega 17. pešpolka, ob navzočnosti zastopnika bana dravske banovine, podžupana ljubljanskega in mariborskega, magistratnega ravnatelja celjskega, zastopnikov **novoustanovljene Zveze bojevnikov itd.** poudarjalo avstrijsko-slovansko bratstvo

Ali so se pri slavnosti spominjali tudi onih žrtev 17. pešpolka, ki so padle kot pionirji jugoslovanske ideje kot **uporniki**, o tem imenovana lista ne poročata.

Tujina bruha . . .

Mrzla tujina zopet bruha kakor ognjenik iz svojega žrela našo kri, naše ljudi, ki se vračajo dan za dnem na domačo grudo bedni, izžeti, strti in je tični. Vračajo se pa tudi mladi in močni, ki jih tujina ne potrebuje več, brez slehernih upov in nad. Francija, Argentina, Nizozemska in druge države, kjer so pustili v rudnikih in tovarnah svoje zdravje in mladost, svojo moč in kri, jih izganjajo brez usmiljenja in brez nadomestila za izžete sile. Krivonosni satan mednarodn. velekapitala se jim hnavsko reži v obraz, njegova z zlatom okovana knuta pa žvižga in poje svojo divjo pesem po hrbtiščih pregnancev,

nudbo, se že naslednjega dne prav **zanesljivo znajde brez kruha in zaslужka na cesti**. Papir pa tudi ne more prenesti točne reprodukcije vseh najpeštrejših psov in žaljivk, s katerimi obmetujejo ti spitanji tujerodni valpti naša pridna, ponižna in poštena slovenska dekleta.

In zato vprašujemo vse poklicane in vso pošteno javnost: »Ali mar še ni dovolj teptano, poniževano in zasramovano naše ubogo slovensko dekle? Ali še ni dovolj tujčevskega blata na našem narodnem ponosu, in na naši narodni časti?!

Dovolj in preveč! Skrajni čas bi že bil, da bi tudi temu važnemu socialnemu problemu posvečali pristojni činitelji nekoliko več pozornosti! Saj v drugih naprednejših državah je že davno urejeno tudi to vprašanje. Tudi našim revnim slovenskim dekletom, ki si služijo zlasti izven mej naše ožje domovine svoj grenki vsakdanji kruh, je potrebno **zagotoviti njihovo existenco**. Pa tudi našemu delovnemu ženstvu mora napočiti lepša bodočnost, saj ima **polno pravico do nje!**

Lojze Smolej - Borovec

Kranjska gora

tako da še nas stresa do dna duše čuden mraz . . .

Vračajo se! Razočarani, obupani, ubogi, bolni . . . Na postajah jih ne pozdravljajo slavoloki, slavnostni govorniki in navdušene množice. Njihov povratek je žalosten in brezupen, kot v naravi sedanja pozna jesen. Na širnih cestah jih sprejemajo med se brezštevni bratje, trpini in brezdomci in dele z njimi skorjo kruha, prokletstvo sodobne kulture in glad. Po samotnih senikih »vila prepil« drobe njihovi šklepetajoči zobje skromno miloščino in le nadležen mrčes jim krajša dolge in mrzle jesenske večere . . .

Prav lahko si mislimo, s kakšnimi občutki gledajo ti naši izgnanci na vse one tujce, ki jih je deset tisoče zaposlenih v raznih tovarnah in rudnikih, kjer pod krinke »neobhodne potrebe« in »nenadomestljive strokovne sposobnosti« odjedajo domačinom kruh, sleparijo državo na davkih, bogate na račun našega ljudstva, ter tihotapijo ogromne dobičke preko naših mej . . . Za tujca je pri nas vedno dovolj kruha, naš domačin pa mora umirati od glada doma ali pa v tujini. Mar smo res obsojeni, da moramo biti v lastnem domu hlapci tujcev? Iz drugih, celo nam zavezniških držav, se brezobzirno in neizprosno izganjajo naši delavci in nameščenci. Ali ne bi kazalo vračati milo za drago? Ali ne meji naša pretirana gostoljubnost res že na svobodnega človeka nevredno suženjstvo? Mar bomo večno trpeli, da se bodo tujci lahkomišelnost poigravali z usodo naših bednih ljudi! Načelo: zob za zob, in oko za oko! veljaj tudi v tem primeru!

Skrajni čas bi radi tega že bil, da bi se ta v nebo vpijoča zadeva uredila, ker bi sicer utegnil narod izpregovoriti besedo, ki bi morda v sedanjih časih ne bila na mestu. Zato naj bi merodajni in odgovorni činitelji rajši odnehali in storili, kar so dolžni storiti po vesti in zakonih ter dejanskih razmerah. Ljudstvo hoče kruha in strehe, ne pa plačane politike . . .

Pozabljena krivica

Iz vrst železniških reducirancev smo prejeli: Zaradi nazadovanja železniškega prometa, kakor tudi na račun varčevanja v železniški upravi je bilo pred tremi leti reduciranih samo v območju ljubljanskega železniškega ravnateljstva precejšnje število uslužbencev, med njimi tudi mnogo takih, ki smo imeli že po več let službe in ki smo si s pridnostjo in vestnostjo pridobili vse potrebno znanje in izkušnje za svoj odgovorni poklic. Prav glede na to pa nam je bilo ob takratni redukciji tudi obljubljeno, da bomo sprejeti zopet v službo takoj, kakor hitro bodo starejši uslužbenci upokojeni, oziroma se bodo službena mesta kakorkoli izpraznila. Na ta način so nam pristojni činitelji zagotovili, da bomo imeli pri ponovnih sprejemih v železniško službo reduciranci prednost pred drugimi prosilci, kar pa ne bi bila seveda nobena »protekcija«, temveč le osnovna in naravna pravica, da pridemo ob priložnosti zopet do kosa svojega nam odvzetega vsakdanjega kruha. V teh svojih povsem upravičenih nadah smo se pa kruto motili, ko smo občutili na lastni koži, kako se je pod bivšo JNS izvajalo to v praksi. Saj so bile pri ponovnih sprejemih novincev v železniško službo nam dane obljube popolnoma prezrte, ker je imel odločilno vlogo pri tem že zopet oni stari patentirani »partizantski ključ«.

Šele v letošnjem poletju, takole okrog zadnjih 5. majskih volitev, so se zopet spomnili na nas! Dobili smo tozadevne pozivnice z odstavkom, da se imamo v švrho zdravniškega pregleda javiti pri g. žel. šef-zdravniku v Ljubljani, nakar bomo event. sprejeti nazaj v službo. To se je tudi zgodilo, seveda v zvezi z nepotrebnimi stroški, ker smo nekateri bili na podlagi zdravniškega izvida za eksekutivno službo odklonjeni. Čemu smo bili naenkrat za službo nesposobni že ve g. šef-zdravnik. Odločilnim činiteljem si dovoljujemo staviti vprašanje: Ali mar predstavljamo zavrtnjeni reduciranci le škartirano gmoto človeškega materiala ali pa ljudi in sohržavljane, ki imamo za svojo prikrajšano bodočnost pravico do zadoščenja? Bo mar res moral iz nas vstati hlapec Jernej? Odnehajte, ker lok je že prenapet!

Poravnajte naročnino, če tega še niste storili!

svojo samoohranitev le v dobrobit, ker oživijo njegovo odpornost, vztrajnost in moči. Kajti svet ni živopisan vrčiček, kjer cveto lilije in duhte vijolice; svet je bojna poljana, kjer se poedinci kakor tudi narodi bore neprestano za svoj življenjski obstoj. Število nasprotnikov v tem boju ne odloča. Večjo moč nasprotnikov odtehtajo bistroumnost, navdušenje, požrtvovalnost, nesebičnost, varčnost, marljivost in vdanost družini, narodu in državi!

Tudi nam Slovencem ni ničesar pri zanešenega v tej gigantski borbi. Dolga stoletja smo se morali boriti s tujerodci, da nam je končno zasijalo zlato solnce svobode. Rimljani, Turki in Nemci so hoteli preorati naše slovenske njive in zasejati svojo moč! Toda odporni slovenski in kmečki duh je smelo kljuboval vsakemu nasilju. Dokazal je, da se v njegovih žilah pretaka junaška, pa tudi puntarska kri, kadar se je treba boriti za staro pravdo. Branil je svoj borni košček slovenske grude, za ceno lastnega življenja! Pokazal je v vztrajni in odločni borbi za svoj življenjski obstoj, da je rojen za kmečkega gospodarja, ne pa za suznja ali hlapca! Bil je bičan, mučen, opljuvan, vendar naš kmečki očanec, vere in jezika svojih očetov ni zavrge! nikoli. Vse preveč ga je pre-

Utrinki

Hočemo dobrega človeka, krepke značaje, ljudi, katerih prepričanje se ne bo obračalo po smeri veternece, ki jo sučejo politične sapice.

Hočemo se posluževati vseh pravic, ki nam pritečejo.

Hočemo biti svobodni gospodarji na svoji zemlji ter se otresti vseh pijavk in vsega, kar utesnuje naš polet.

Slovenija je naša in nikogar drugega!

Jugoslavija je last nas vseh, vsakdo mora od nje pošteno živeti. Nikdo ne sme imeti premalo, nikdo preveč!

Bogastvo mora postati last tistih, ki ga ustvarjajo.

Naše delo je treba osvoboditi suženjskih okov. Sprostiti delo, da bo postalo naš blagoslov!

Mladina hoče novih ljudi, novih voditeljev močne roke in jasnega pogleda, ki bodo zmožni voditi pokret nesebičnih značajev, ki bodo zmožni uresničiti programe sodobnih potreb brez kompromisa in če treba tudi z žrtvami!

Slovenija in Jugoslavija ne smeta biti samo na zemljevidu, ampak tudi v našem srcu in duši!

Naš boj je naperjen tudi proti profitarskeemu nacionalizmu!

Nekega dne bo prišel črni petek za vse tiste, ki so kradli, goljufali in nasilno odvzemali ljudstvu.

Danes je tako, da se bije hud boj, boj za kruh, za življenje nas, naših očetov in mater, žen in otrok.

Proti trdno organiziranim ljudskim pijavkam bomo uspeli samo, če bodo naše bojevnikiške vrste močnejše!

Jugoslavija ima vse pogoje za gospodarski preporod in razvoj, ki pa bo nastopil, ko bodo prišli pravi ljudje na pravo mesto!

Hočemo demokracijo, stvarno, pravično, disciplinirano, pošteno in odkritosrčno!

Vemo, da demokracijo izkoriščajo, zato jo hočemo dosledno braniti!

Moderna, demokratično urejena Jugoslavija, to je naš vzor!

Samozavestni smo! Zato odklanjamo hinavsko prijateljstvo in nam je ljubejšje odkrito sovraštvo!

Tuj kapital je kakor higijena, ki požre vso mrhovino, čim jo zavoha, nato pa gre mirno naprej. Zato hočemo osamosvojitev našega narodnega gospodarstva.

Tri pikre

Potem pa vse tiho je bilo . . .

Preteklo pomlad je po štiridnevem trpljenju omahnil v smrt delavec Kelnarič, katerega je zasulo v neposredni bližini velikega mesta. Umreti je moral. Zakaj? Zato, ker je bil reven, zapuščen delavec, ki ni imel človeka, ki bi se resno zavzel za njegovo ogroženo življenje. Uvedena je bila vsestranska preiskava, ki je baje ugotovila — višjo

Jesenske misli

Podlistek

Vsa priroda je dobila v zadnjih dneh svoje značilno jesensko obličje. Vse, kar je odslužilo svojemu namenu, odpada in lega k pozabljenju, k počitku. Kmalu se bodo naši hribi in doli odeli z belo odejo in stopili bomo v novo dobo, ki naj bi bila boljša in lepša!

Slični pojav kot v naravi, se odigrava pred nami, tudi v našem narodnem in političnem življenju. Stara strankarska zagrizenost in miselnost propadata, z njo pa tudi pofarska »jugoslovenščina«, ki pomeni le še suh list, na naši močni in zdravi slovenski veji. Sem in tja se sicer skuša še uveljaviti kak »izreden« prirodni pojav, vendar vnetih občudovalcev nima, ker naše trpeče ljudstvo nima več smisla za takšne hudomušne igre narave . . . Ljudstvo ve, da narod, ki predstavlja živo rast, je večni, ker tako velevala že zakon o samoohranitvi v človeški družbi. Čisto drugačna pa je stvar s strankarskim »listjem«, ki se z njim poigrava najmanjši politični piš, po mili volji. Mar ni res tako? Vsi vemo, da to strankarsko listje životari v svojem »bujnem« zelenju, običajno kaj kratko

dobo. Po navadi služi nekaj časa za pašo požrešnim »hroščem«, nato pa lepega dne potegne vetrič — listje odpada — ljudstvu pa ostane le nepotrebnost jeza in kletev, za predrago plačano, ničvreden gnoj . . . Da pa takšne »vonjave« ne udarjajo preveč krepko v nos, so si omislili spodobni strankarski frizerji za ta domači »gnoj« bolj moderno in vitko linijo, ki ji pravimo »vsakokratni« režim. Sicer je pa ta izraz kar dovolj srčkan, ter prihaja zlasti pri nas Slovencih v trpeči obliki do svoje pri ne veljave, ako spregamo: režim, režiš itd. Ob sleherni priliki nas spominja na nekaj, kar na Slovence neprestano reži . . . Ravno to je pa tudi oni vzrok, da smo se šli Slovenci toliko let mance, in se za umetnimi plotovi zmerjali enkrat z režimovci, drugič z režovci! In čemu vse to? Mar za prelepo in bogato slovensko domačijo? Ah, kaj še! Za strankarsko listje smo se udinjali, in prepevali slavo okrog kupa gnoja, ki je smrdel do neba . . .

Toda »listje« odpada, in lega k pozabljenju, k zaslužnem odpočitku! Narod pa je večni, ker je priklenjen na rodno drudo, in mu je lastno ljudstvo diha in utrip srca. Res, da sleherni narod pretrpi v svojem razvoju neštete hude krize, katere so mu pa v borbi za

klenila ljubezen do rodne zemlje nase! Zato se je pa tudi na dan težko pričakovane svobode zagledal kot zamaknjene v nove, zlate jutranje zarje . . . V njegovem radostnem srcu še ni bilo grenkega spoznanja in pelina. Toda leta hite, ki so so tudi za našega kmečkega človeka ostavila dokaj čudne in pisane storije. Če ga vprašujete zanje, bo le stiskal pesti, in vam ne bo odgovoril . . . Tako! Čemu?? Joj, ko pa »listje« pada, pada . . .

Pa bodisi že kakor hoče! Resnica pa je, da še nismo izgubili Slovenci trdne vere v ono dobo, ko bo zopet razelenela ponosna slovenska lipa. Že leto dni srkajo korenine vase nove sveže sokove, za svobodno in zdravo slovensko rast. Širom naše domovine so se že razrasle korenine slovenske fronte, kot simbol vzajemnosti, moči in odpora, da nas usodni čas ne pohodi . . . Res, da so nam bojevnikišči obrnjeni proti srcu, toda zato je pa tem smelejša in udarnejša naša mladost, ki prinaša slovenski bodočnosti kito svežega cvetja, a prošlosti smrt . . . »Zato pa, padaj »listje«, padaj! . . .«

Lojze Smolej - Borovec,

Kranjska gora.

silo. S pripomočki moderne tehnike bi bilo njegovo življenje rešeno v par urah. Zato spadajo vsi tisti na zatožno klop, ki so v svoji malomarnosti in v strahu pred malenkostnimi izdatki opustili reševanje po strokovno izvežbanem osebnosti. Življenje zadnjega delavca je enakovredno življenju vsakega drugega človeka, pa najsi zavzema ta še tako visok položaj!

Neumestna baharija.

V nekem slovenskem dnevniku, ki se rad poslužuje raznih superlativov in bombastičnih izrazov, sem čital notico, v kateri piše dopisnik, da se regulacija Ljubljane — to »gigantsko« delo — bliža svojemu koncu. Ali naj imenujemo poglobitev struge v dolžini par kilometrov, za kar smo rabili 20 let mečkanja, gigantsko delo?! Nemec bi na to smešno napihovanje rekel v dialektu: »das i net loh«; Američan bi pa kvitiral tako baharijo le s pomilovalnim nasmehom.

Sodoben pogovor.

Urša: Veš Meta, sama ne vem, kako bomo v bodoče shajali. Čim dalje služi moj stari, tem manj prinese vsakega prvega.

Meta: Nič ne skrbi Urška, vzemi »ma kredo« kot jaz, saj za »pufe« državnih uslužbencev jamči — država.

Dopisi

ODPOVEDANI SHODI

Prejeli smo:

Shod, ki ga je napovedal za nedeljo 17. t. m. pri Florjančku na Ježici g. Dolenc, kandidat na dr. Mačkovi listi pri petomajskih volitvah, se ne bo vršil.

Istotako se ne bodo vršili ostali shodi, ki so bili napovedani v tem mesecu.

LJUBLJANA

Dovolite mi, da Vam napišem par vrstic iz življenja starih upokojencev, saj jih ni več veliko, ker so že večinoma pomrli zaradi pomanjkanja in bede.

Jaz sem bil na drž. železnici v Ljubljani zaposlen kot rokodelca z dnevnic 4.80 K. Leta 1914. sem moral takoj v začetku vojne odriniti v Srbijo. Leta 1915. na spomlad sem prišel na italijansko bojišče. Jeseni sem bil poklican na splošno odredbo železniškega ministra nazaj v železniško službo. Seveda nisem več prišel nazaj k mojemu poklicu, za katerega sem bil sprejet v službo, pač pa sem bil dodeljen strojnemu oddelku kot kurjač. Čeprav prej ni bil to moj poklic in nisem imel nikake skušnje, sem vendar moral pod pritiskom merodajnih činiteljev voziti. Leta 1917. sem se ponesrečil pri trčenju vlaka, ne po svoji krivdi, pač pa po krivdi službujočega prometnega uradnika. Po preteku enega leta bolovanja so me upokojili. Dobil sem 50% penzije in pa 25% neugodne rente, ki pa so mi jo že pred osmimi leti ustavili. Za takrat mi je zadostovala moja renta in penzija, ker so bile tudi cene po naših plačah, oziroma penzijah. Plačal sem v stari hiši za sobo in kuhinjo 16 K na mesec. Po prevratu sem dobival 900 Din do leta 1925 potem pa samo 700. Ko je bila stanovanjska zaščita ukinjena in mi je bilo stanovanje podraženo od 16 kron na 460 dinarjev ali na 1840 kron, to se pravi 115 krat, bi bilo vse v redu, če bi dobili isto tako zvišane plače. To pa se ni zgodilo. Od takrat se je začela kriza, kakor gospodje pravijo, ne povejo pa, kdo je prav za prav krizo ustvaril. Od leta 1934. dobivam še 400 Din na mesec.

Sin, ki se uči v trgovini, je bil star 16 let, ko se mi je ukinila tista majhna draginska doklada. Pri nas namreč računajo tako, da človek, čim stariji je, tem manj porabi zase.

Mislím, da sem Vam dosti stvari pojasnil, da si lahko predstavljate životarjenje teh starih kronskih penzionistov, ki so morali v najtežjem in nevarnem vojnem času biti noč in da v službi. Sedaj pa, ko bi morali imeti mir in bi morali uživati zasluženno penzijo, pridejo pa v breme občini in so prisiljeni berati.

Sem Vaš somišljenik in razvijam agitacijo za slovensko fronto.

Z odličnim spoštovanjem
Martin H., strok. drž. železn. v p.

IZ PREKMURJA

Za spomin prekmurskemu ljudstvu.

V Kleklovih »Novinah« 10. t. m. beremo dobesedno: »Organizacija JRZ, to je nove Jugoslovanske radikalne zajednice po celotni državi, posebno po Sloveniji lepo napreduje. Tudi v našoj krajini so ljudje pokazali, da priznavajo edino dr. Korošca za pravoga voditelja Slovencev. Vse, ka je dobrega i poštenoga v našoj krajini, se zbira okoli dr. Korošca. Pa moramo povedati pred vsem svetom, da je pri nas ešče mnogo, mnogo poštenjakov. Ljudje sami vidijo i spoznavajo, da je tisto mačkovsko gibanje pri nas samo delo ništérni zgubljeni ljudi, šteri so v svojem življenji že vsemogoče delo opravljali, največkrat pa so ječaj sedeli. Ljudje so spoznali, da je mačkovsko gibanje pri nas prav za prav delo tisti ljudi, šteri so veri i cerkvi sovražni i šteri so bolševiškoga mišljenja. Mačkova stranka je pri nas samo plašč za protiversko i komunistično gibanje. Vse, ka je pri nas protiverskoga i komunističnoga, se zdaj šče skriti za nežužen mačkov plašč i ščejo z mačkovstvom naše pošteno ljudstvo zvabiti v protiverski i komunistični tabor. Nego naše pošteno ljudstvo je to protiversko past spoznalo i se je v zadnjem časi javno, trumoma izpovedalo za dr. Korošca.« — Mi dajemo to na znanje prek-

murskemu ljudstvu, ki si naj to dobro zapomni, da bo znalo svoječasno krepko odgovoriti »Novinam« in njihovemu ozkemu krogu, ki mečejo žveplo in ogenj na vse, kar ne trobi v njihov rog, proglašja 90% prekmurskega ljudstva za nepoštenjake ter sovražnike vere in cerkve, poleg tega pa jih denuncira za komuniste in boljševike. Poštenjaki so seveda samo okoli »Novin« in njihovi voditelji svetniki, vse drugo v Prekmurju je nepošteno in komunistično. Pripominjamo, da so »Novine« s tem napravile jako slabo uslugo sebi. Naše prekmursko ljudstvo ni tako bedasto, da ne bi tega razmelo. »Novine« in njihovi voditelji pa le naj še naprej jamrajo in točijo krokodilove solze za izgubljeno vodstvo med prekmurskim ljudstvom.

Ceste v Prekmurju.

Znano je, da so bile od nekdanje ceste v soboškem srezu mnogo boljše od onih v lendavskem srezu, dočim je sedaj ravno narobe ter se ene in druge sploh ne da primerjati. Novoimenovanemu cestnemu odboru v lendavskem kraju priporočamo, naj hodi po stopinjah starega, kateremu vse priznanje; dočim si naj novoimenovani cestni odbor za soboški kraj naj nikakor ne vzame za zgled prejšnjega, temveč njegovega predhodnika. Upamo, da bo novi cestni odbor storil vse, da se ceste v soboškem kraju popravijo tako, kot so v lendavskem.

Davčne olajšave.

Časniki so te dni prinesli vest, da so dovoljene olajšave pri plačilu davčnih zaostankov. Mi v Prekmurju se čudimo, da so sploh kje kakšni davčni zaostanki; če pa so, imamo mi izvrstno sredstvo za izterjavo: naj se pošlje naše davčne uradnike izterjovat jih in garantiramo, da bo v pol letu plačan vsak davek do zadnje pare.

Za kmečke fante in dekleta

Kako boš fant kdaj moder mož?

Sreča ali zlo v družini, blagor ali pa gorje v narodu in domovini bo — kot fantje hočete.

Da je vse na vas ležeče, mislim, da že vsak to vé. Sami ste kovači sreče svoje in za druge vse.

Kot očetje, gospodarji in vodniki narodni, boste modri nam krmarji, ali — nesposobneži.

Važna naloga vas čaka. Ali se pripravljate, da vas bo odlika taka našla že pripravljene? —

Fantje! Vam je temeljite znanosti potreba v vsem. Treba je, da se učite! Če že znate vse, ne vem.

Treba vam je mnogo brati in utrjevati si svoj značaj in voljo, znati boljše vse, kot znamo mi.

Fantje, prav posebno kmetje, morate postati vsi boljši, kakor smo očetje, v delu in v razumnosti.

Kjer je fantov več v družini, morate se kosati vsi, kot da je vsak edini, ki se dom mu izroči.

Nič ne dè, če nima oče grunta kot za enega, zemlje se dobi in koče, pa dekleta brhkega,

če le fant je zdrav, razumen, varčen, priden gospodar in v značaju pogumen, kar je zanj prav lahka stvar.

To se vé, da če postajal bo med mašo kje okrog cerkve in po trgu, rajal, norel, pil, da bo ubog,

ter zvečer pod okni prežal, morda še celo pijan se prepiral, bil, obležal kje neroden in zaspan,

tak ne bo dobil dekleta in ne grunta. — Pač pa tak, ki čeprav je sin od kmeta prav tako kot drugi vsak,

pa je priden in zaveden, dela rad in se uči, vse motri kot mož ugleden ter študira vse noči,

resno se povsod obnaša, rad z možaki govori, da kaj zve in še povpraša kar potrebno se mu zdi,

pridigo prav rad posluša, vse, kar sliši premotri in še župnika poskuša, da ga v čem še prekosi,

ki za punce se ne zmeni, po gostilnah ne nori, v »vas« ne hodi prav k nobeni, le od daleč vse motri,

takšen fant, pa le, če hoče, lahko punco si dobi, in še grunt mu s punco oče rad odstopi in zroči...

Fant! — Ti boš še za župana, če se boš tako ravnal! Trudi se, zdaj mlad zarana, da boš star na svojem spal!

Fantje! — Prosim, oprostite, če sem koga žalil kje! Če mi pa še dovolite, morda se oglasim še...

Franc Beltram, Sevnica.

Slovenski rudniki...

Vprašanje slovenskih rudnikov je že rešeno.

Ljubljanska bolnica...

so pričeli te dni zidati, v veliko nevoljo vseh bolnikov.

Kameleon...

Ob prevratu je prišel, majhen, droban in ponižen. Dali smo mu mesto. Kmalu se je uživel. Prišel se je trkati po prsih, da brez njega ne pojde. Postal je klerikalec. Pozneje tudi liberalec, kakor je pač kazalo. Nato je bil srbski radikal, po šestem januarju pa jugosloven. Štirinajst dni pred vladnim padcem jevtičevca. Štirinajst dni po Jevtičevem padcu se je že trkal po prsih: »Mi klerikalci!« Sedaj je umolknil. Doma govori italijanski.

Razmere...

V srbskem rudniku Resava so postavljali delavci in rudarji. Zaslužili so tudi po 9 dinarjev na dan. Lastnik, usmiljen kakor je, je ustanovil »magazin« ali nekak konzum po naše. Cene so dvakrat višje kakor drugod. Milo za britje stane drugod dinar, v magazinu tri. Hlače v Belgradu 60 dinarjev, v magazinu 120 dinarjev. Računov s predpisano takso ne izstavljajo. »Slučajno« pozabljajo izdajati tudi potrdila. Tudi otroke imajo zaposlene v rudniku. Oblast? Molči!

Licitacija novih javnih del...

Za novo moderno cestišče Ljubljana — Kranj, za katerega smo porabili že toliko papirja in o katerem je bilo že toliko pisanega, je med podjetniki jako malo zanimanja. Zadnje licitacije se je namreč udeležil en sam gradbeni podjetnik, pa še ta najbrže ni resno mislil. Zopet dokaz, kako je z javnimi deli v Sloveniji. Razume se, da je bila licitacija nemogoča, ker zahteva zakon najmanj tri ponudnike. Je škoda taks, si mislijo podjetniki, ki jih moramo plačati za licitacije, za katere menda niti denarnih sredstev ni.

Majhen narodič smo...

Pred kratkim so odprli preurejeno pošto na ljubljanskem kolodvoru. Naš dnevni tisk ni pozabil omeniti tega prevažnega dogodka za nas Slovence. Celo imena so bila imenovana, kdo ima glavne zasluge za ta ogromen »napredek«. Če pomislimo, da je preureditev veljala borih 40.000 dinarjev, potem vemo, da so že prav majhne stvari — za nas velike stvari.

Mostovi...

Most čez Donavo pri Pančevu je veljal skoraj 500 milijonov Din, most čez Savo pri Zemunu je veljal 280 milijonov Din, osuševanje pančevskega močvirja baje okoli 300 milijonov Din, belgradsko pristanišče bo veljalo 110 milijonov Din — Ljubljanska bolnica bi pa morda veljala le 15 do 20 milijonov Din, pa niti tega denarja ni za nas, dasi je vsaj tako potrebna kakor pristanišče v Belgradu. To so uspehi!

Sankcije.

Ko bodo vse članice društva narodov pristale na gospodarske ukrepe proti Italiji, potem je stališče Anglije lahko. Namreč njen uvoz v Italijo bo ostal brezkonkurenčen.

**Kot Slovenci smo se rodili,
Kot Slovenci hočemo umreti!**